

Справа № 2-01
1961 рік

В И Р О К
ІМ'ЯМ УКРАЇНСЬКОЇ РАДНИСЬКОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ

1961 року липня 24 дня Судова колегія в кримінальних справах
Дніпровського обласного суду в складі :

Головуючого : Хомена І.В.

Народних засідателів : Вилдманко А.І.
Андріанського Н.О.

при секретарі : Дикунівскій С.Я.

З участю прокурора Дорон В.М.

з участю адвоката Ковали Н.Т.

розглянула у відкритому судовому засіданні в залі суду в м. Дніпро
справу про обвинувачення Кандиба Івана Олександровича, народився 7
червня 1930 року, українське село Ступино
Польської народної Республіки, українці,
громадянин СРСР, комуністичного, з вищою
технічною освітою, неодруженого, судимого
в 1961 році за ст.ст. 86 ч.1, 84 КК УРСР на
15 років позбавлення волі, звільненого після
відбуття покарання 20.01.1970 року, професій-
ного механіком на ремонті автомобілів (Сучас-
ницького районбудупроміаду, проживаючого
в с.т. Сучасники Дніпровської області -
за ст. 62 ч.2 КК УРСР

В С Т А Н О В И Д А :

Відомий Кандиба після звільнення в місто у "намір" в 1970 році,
зосередившись в селі Сучасники Дніпровської області, займався антирадянсь-
ким агітаційним і пропагандистським методом підраду і обслуговування Радянської
влади.

З містом метою Кандиба сам і з участю інших осіб на протязі з 1960
до 1961 років систематично виготовляв, зберігав та розповсюджував такі
звані документи, в яких містяться виключення вигадки, що порочать
Радянський державний і суспільний лад. Ряд цих документів підірвано
за кордон в антирадянські країни, де вони використовуються з метою
підраду Радянської влади.

В 1960 році Кандиба разом з іншими особами в терміні 22 м. Валери-
мира, де він відомий покаранням, виготовив антирадянський документ,
адресований в ООН та Комісії по правах людини, в якому проводяться ви-
ключення вигадки на Радянський державний та суспільний лад, а також
на національну політику СРСР. З метою розповсюдження цього документа
в Європі місто до переїзду його за кордон. В жовтні 1960 року цей доку-
мент був надрукований в антирадянському націоналістичному
журналі "Сучасність".

Один примірник цього документа в 1980 році було вилучено з об'ємної книги, яку намагалась переправити в США через Київську митницю громадянка Стокотельна з метою розповсюдження цього документа.

Кандиба, підтримуючи зв'язки з особами, що раніше були засуджені за антирадянську діяльність, приймав активну участь у виготовленні так званої Української групи накладницьких документів від імені цієї групи в 1976 році в селищі Пустомити Хмельницької області. Він на квартирі зустрівся з керівником "групи" Руденком та з Мешко, який домовився про порядок виготовлення і розповсюдження "групових" антирадянських документів.

Після ознайомлення з "Декларацією" та з "Меморандумом №1" Кандиба висловив бажання бути співавтором цих антирадянських документів і членом "Української Хмельницької групи", а також просив стати його підписом під всіма документами, що видає "група", "Декларація" Кандиба зберігав в себе на квартирі в селищі Пустомити, яка в нього вилучена в грудні 1976 року.

Згадані документи, в яких стверджується, що в Радянському Союзі ініціюються репресії проти борців за громадянські права та радіостанціями і пресою використовуються в антирадянських цілях, тобто з метою підриву чи ослаблення Радянської влади.

Так званою Українською Хмельницькою групою, активним учасником якої був Кандиба, на протязі 1976-1977 р.р. з метою широкого розповсюдження в СРСР і за кордоном були виготовлені документи антирадянського змісту:

- 20 січня 1977 року "Меморандум №2", який є злісним пасквілем на радянську діяльність та внутрішню політику КПРС і Радянського Уряду;
- 22 січня 1977 року "Меморандум №3", в якому містяться антирадянські висловлювання;
- в літньому 1977 року "Меморандум №4", "Меморандум №5", "Україна літа 1977 року", "Меморандум №6", в яких поміщено висловлювання, що порочать Радянський державний і суспільний лад;
- в березні 1977 року "Меморандум №7", "Меморандум №8", "Меморандум №9", в яких містяться висловлювання на Радянський лад, його соціалістичну демократію, а також інші антирадянські висловлювання;
- листопада 1977 року "Маніфест українського правозахисного руху", в якому з ворожих радянському суспільству мотивів зводяться наклепи на стан соціалістичної законності, а також стан розвитку української нації;
- в грудні 1977 року "Звернення до Белградської наради 35-ти держав з приводу перевірки виконання Хмельницьких угод. Про дискримінацію українців в сфері прав на еміграцію", в якому містяться накладницькі висловлювання на Радянський державний і суспільний лад та його національну політику;
- в літньому 1978 року "Інформаційний бюлетень №1" в якому зводяться наклепницькі висловлювання, що порочать радянський і суспільний лад в галузі демократії.

За згодою з Кандибою "Декларація" і "Меморандум №1" за нього підписала Мешко, "Меморандуми №2 і №3" - Лук'яненко, а під іншими названими документами антирадянського змісту проставлялось його призвище. Згадані антирадянські документи з метою підриву та ослаблення Радянської влади з участю Кандиби потрапили за кордон, де використовуються у ворожих цілях проти СРСР.

серед себе??

В 1979 році Кандиба виготовив і розповсюдив від свого імені заяву, адресовану у державні органи СРСР та в міжнародні організації, в якій вказано накласти на політику Радянського Уряду, Конституцію СРСР, радянські адміністративні органи.

Один примірник цієї заяви надіслав в Президію Верховної Ради СРСР, другий передав для відправки за кордон, а третій передав Гориню в Львові. В 1980 році ця заява була надрукована в націоналістичному журналі "Визвольний шлях" за кордоном.

В березні 1981 року на квартирі Кандиби в селі Лустомити вилучено антирадянський документ, що починається словами "просим обнародувати наступні містяться вигадки на радянській державній лад і оголошується створення нової "хельсінської" групи на Україні". Цей документ він зберігав для розповсюдження з метою підризу та ослаблення Радянської влади.

Підсудний Кандиба в судовому засіданні винним в пред'явленому обвинуваченні себе не визнав. Він пояснив, що дійсно дав згоду на те, щоб надати йому прізвище під такими документами, як "Декларація", "Меморандуми №1-11", "Звернення...", "Інформаційний бюлетень №1", поскільки в цих документах немає закликів до підризу чи ослаблення Радянської влади, а лише висловлюються критичні погляди на існуючі порядки в СРСР. Він також пояснив, що дійсно виготовив заяву до Президію Верховної Ради СРСР, але не вказав її антирадянською, хоча знає, що вона пошла за кордон. Причетність до виявленого в нього на квартирі документа, що починається словами "просим обнародувати" заперечує, і пояснює, що його підкинули йому працівники, які проводили обшук на квартирі.

Винність підсудного Кандиби у скоєнні зазначених злочинних дій тверджується такими доказами.

Показами самого підсудного Кандиби про те, що він брав участь у виготовленні документа у Володимирській тюрмі, який був відправлений за кордон, що він співавтор документів, під якими за його згодою підписано прізвище Кандиба.

Показами свідка Лук'яненка на попередньому слідстві, що в 1980 році він разом з Кандибою виготовили документ, адресований в ООН.

Показами свідка Руденка на попередньому слідстві про те, що в 1980 році Кандиба йому повідомив, що пред'являється до "групи сприяння" погодився з документами "група" "Декларація" і "Меморандумом №1", які йому возила в селище Лустомити Мешко.

З протоколу обшуку вбачається, що на квартирі у Кандиби вилучено "Декларація", яку він зберігав.

З оглянутих і оголошених в судовому засіданні листа в ООН, "Декларація", "Меморандуми" під №1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 і 11, "Маніфесту", "Звернення до Белградської наради", "Інформаційний бюлетень" вбачається, що вони по змісту антирадянські. В них поміщено наклепницькі вигадки на Радянську дійсність і по суті заклик до боротьби за підризу і ослаблення Радянської влади.

Судова колегія вважає, що ці документи несуть антирадянський зміст і виготовлялись і розповсюджувались з участю Кандиби для підризу Радянської влади.

на яких підставках??

з оглянутого і оголошеного документу "Заяви" на адресу Президію Верховної Ради СРСР і міжнародних організацій вбачається, що її виготовив Кандиба і в ній містяться антирадянські висловлювання. Сам Кандиба заперечує, що один екземпляр "Заяви" за його згодою відправлено з Бердону.

Судова колегія, даючи оцінку цьому документу, вважає його по змісту антирадянським, виготовив і розповсюджував Кандиба "Заяву" з метою підірвати Радянську владу, поскільки висловлював в ній наклепницькі вигадки на радянську дійсність.

Про те, що виготовлені Кандибою заява в ООН, заява на ім'я Президію Верховної Ради СРСР, а також названі вище документи, під якими здійснювалися з метою підірвати Радянську владу свідчать те, що вони передавалися радіостанціями і друкувалися в пресі антирадянських виданств в капіталістичних країнах. Це вбачається з протоколу огляду документів, що надійшли з Держкомітету Ради Міністрів УРСР по телебаченню і радіомовленню та Центральної наукової бібліотеки АН УРСР, які знаходяться в справі.

Судова колегія вважає доведеним, що Кандиба зберігав в себе на квартирі документ, що починається словами "просим обнародувати" з метою його розповсюдження для підірвати Радянської влади. Зміст документу антирадянський. Покликання Кандиба, що цей документ йому підкинули особи, які проводили обшук, спростовуються перевіреними доказами. Судова колегія вважає, що Кандиба заперечує причетність до цього документу, щоб уникнути відповідальності.

Даючи оцінку перевіреним в судовому засіданні доказам, судова колегія вважає доведеним, що Кандиба на протязі 1969-1981 років займався антирадянською пропагандою з метою підірвати чи ослаблення Радянської влади, поширюючи наклепницькі вигадки, що порочать радянський державний і суспільний лад. Для цього він виготовляв сам і з його участю виготовлялись і розповсюджувались документи антирадянського змісту.

Скоєний Кандибою злочин судова колегія кваліфікувала за ч.2 ст.61 КК УРСР, поскільки він раніше вже був судимий за особливо небезпечний державний злочин.

Обвинувачення Кандиби в тому, що в 1977-1980 роках в селищі Пустомити серед своїх знайомих Грабан і Гнивка проводив антирадянську пропаганду, а також прослуховував радіоприймачі і зміст закордонних передач поширював серед мешканців с/т Пустомити судова колегія виключає. При цьому враховується, що органи обвинувачення по суті не навели конкретних даних, які б свідчили, що Кандиба вів антирадянські розмови серед громадян селища Пустомити. Свідки Гнивка, Грабан і Максимів в судовому засіданні пояснили, що Кандиба серед них не поширював зміст передач ворожих радіостанцій, а також не назвала, які вів з ними розмови, наприклад на підірвати чи ослаблення Радянської влади. Вони пояснили, що Кандиба вів з ними розмови лише про умови життя в капіталістичних країнах, порівнюючи їх з умовами життя в нашій країні.

Визначаючи Кандибу винним у скоєнні злочину за ст.62 ч.2 КК УРСР, судова колегія вважає, що згідно ст. 26 ч.1 КК УРСР він підлягає визнанню особливо небезпечним рецидивістом, поскільки він скоїв новий аналогічний злочин до погашення судимості за попередній злочин.

При визнанні підсудному Кандибі покарання судова колегія враховує суспільну небезпеку скоєного ним злочину та його особистість, що він раніше вже судився за особливо небезпечний державний злочин.

тому, керуючись ст.ст. 323, 324 КК УРСР, судова колегія

З А С У Д И Л А :

Кандибу Івана Олександровича визнавати винним за ст. 62 ч. 2 КК УРСР
в покаранні на 10 років позбавлення волі у виправно-трудовій колонії
особливого режиму з засланням на 5 років.

Згідно ст. 26 КК УРСР визнавати Кандибу І.О. особливо небезпечним
індивідумом.

Початок відбуття цього покарання вважати 24 березня 1961 року.

Шуму ванобіжного захвату закінчити - утримати під вартою.

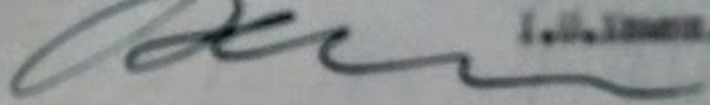
Стягнути з Кандибу І.О. в дохід держави судові витрати в сумі
4 крб.

Речовий доказ - радіоприймач конфіскувати. (згідно ст. 284)
Цей вирок може бути оскаржено, заступником в часу виконання кат. І,
в протязі 7 днів до Верховного Суду Української РСР.

Головуючий : /підпис/ / І.О.Іванко/

Засідателі : /підпис/ /Михайченко І.І./
 /підпис/ /Александрович Н.С./

З оригіналом згідно:

Заступник голови : І.О.Іванко.